

Mihael Hórnik.

(Spominska beseda. — Napisal dr. Fr. L.)

Dné 22. svečana t. l. je umrl v Budišinu voditelj lužiških Srbov, izvrstni lužiški pisatelj in kanonik budišinskega kapitula, Mihael Hórnik. Neizrekljiva in res nenadomestljiva je ta izguba za lužiške naše slovanske brate; zato umevamo, zakaj je novica o njegovi smrti pretresla vsako slovansko srce. Ni torej čuda, če odmeva žalost tudi v našem listu; ni čuda, da se spominjamo tukaj njega — vzornega katoliškega duhovnika in nad vse delavnega rodoljuba, katerega je spoštovalo vse, kar ima kaj čuta za čast, katerega objokuje sedaj vse, kar umeva, kaj je bil Mihael Hórnik svojemu malemu srbskemu narodu. Po dveh poročilih, kateri je objavil pokojnikov prijatelj Ad. Černý v če-

škem listu „Světozoru“, sestavili smo kratek življenjepis Hórnikov in opisali njegovo književno delovanje. Upamo, da bode to ime tudi pri nas uživalo zasluženo čast in vnemalo taka srca, katerim ljubezen do naroda ni prazna beseda, ampak Bogu posvečena vrlina.

„DOM in SVET“ 1894, št. 8.

Naš list je nekoliko že govoril o Lužičanih in objavil nekaj slik iz Lužic, zlasti sliko glavnega mesta Gornjih Lužic, Budišina (Bautzen). Tu v gornjih Lužicah se je rodil naš Mihael

Hórnik in sicer v katoliški vasi

Vorklecih dné 1. kimovca 1833.

Po šolanju v domovini je bival devet let v Pragi (1847—1856).

Hodil je v malostransko gimnazijo, potem pa prestopil na bogoslovno fakulteto. Poleg bogoslovskih nauk je poslušal tudi predavanje o slovanskem in primerjajočem jezikoslovju. V Pragi se je navzel vroče domovinske ljubezni, pa si pridobil tudi temeljitega znanja, katero oboje je zanašal v svojo domovino. Poslednja štiri leta je bil v Pragi „starši“ „Serbov-

Mihael Hórnik.

ke“, t. j. srbskega društva bogoslovcev lužiškega semenišča.

Dné 24. kimovca l. 1856. so ga posvetili za mašnika in potem nastavili za kateheta in kapelana pri dekanijiški cerkvi sv. Petra v Budišinu. V tej službi je ostal pet let; le za malo časa